

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

ע.

עין משפט
נר מצוה

א) טענות לז: כבודות
מט: ט קדושין נב ב"מ: 1
לעיל סא: טט: 10 צ"ע 10:
(מסכתא דביב' פ"ב):
ג) דברייט ט"ז, ט) (לעיל
בבבא גרסיא ד' א' א' א' א'
נראה, 10) (בבב' סמך),
10) ד"ה (ה"ה), 10) ע"ה
ר"ה ט"ז (10) צ"ע קמא,

מוסף תוס'

א. הריה דבנעניב. ר"פ.
ב. דהונב אחר הנב.
ג. אביל
ד. ואלה כפריה. ר"פ. ועי'
מנתי. ז. דבכך
חשיב כלוקחין. ר"פ.
ח. דברשוא דמרייהו
קרימי. טוס' טענות לז ע"פ
ד"ה היא דלא. דקיייל
דכל היא דאיתא פקדון
ברשוא דמריה איתיה
וליא למינר. פקדון
דאיתא ברשוא. א"ר. טוס'
ג"ג. ט. דטען טענת
רנב. ר"פ. ז. דהרב
וגנב מביה איש. פירוש,
השומר, ורביב אם ימצא
הגנב שחייב שנים. ר"פ.
אלמא יכול הוא המפקד
לחייב. וזוין שיהיה
להקדיש אף הוא יכול
לכתוב עליון הרשאה.
רפ"א. לא ידענא
מינן ועל מה מסורה
והמוציא וחסרו עליו
הרואה. ע"כ ל"ה א"ר.
ב' פ"א אלו פטורין. א"ר.
ג' שתי שנים של שני
אנשים שלא ביכרו וחסרו
שני זכריה וזוין חלוש
סלימין לבחון הוא נתן חמש
סלימין לבחן, כיון דאם
לכתב בתוך שלשים יום אם
מתאחד נתנו חזיר וזוין
חמש סלימין ואם לאו
כתיב סלימין כוליה לזוין
מדי. ואמרין בבב' מאי
שנא לשני מהיב דאזיל
לכבא הוא ומחזיר ליה ואזיל
לכבא הוא ומחזיר ליה,
כתיב אחד נמי לזוין לבב
הא ולידויה ליה לזויל
לכבא הא ולידויה, אמר
שמואל בבא בהרשאה,
אמר אמר נהרדי לא
כתבין אורכתא אמטלטלי,
ה"ה היבא דכפריה אביל
היבא דלא כפריה כתבין,
הא למה דקיייל כאיבא
אפקריה. א"ר. י"ד. ויהיה
יכול לתקן לדיניה אלא
על דבריה אלו משבי לז.
מנתי. ט"ו. גבי שלשה
שיבו לקיים השטת שנים
מתן מכיין חתימה יד
עדים אחד מיני מכיין.
על חתמו מעידים בבני
ווחוס. ופרי מיכתב חזי
כתבין האמר רב פפי
האי אשתא דדיני וכו'.
ד"ה ט"ו. דאיבא
עד שלא כתיב. ר"פ.
י"ד. ז' א"ר. י"ד. ר"פ.
לדמות אשתא שהוא
מעשה ב"ד לשאר סבורות,
דלענין המשיב עדי
חייבין למהו כשיקרא.
תוס' טענות נ"ב ע"פ ד"ה
האמר. ט"ז. שיקשה
התלמוד דמילתא דליתא.
א"ר. כ' כמ"ד פרק
שבועת הפקדון (שבועות
ז' ע"ב) המשיב עדי
קרקע חייב. תוס' טענות לז
ע"פ ד"ה היא. כ"א. אחד
לחבר. תוס' טענות נ"ב ע"פ
ד"ה י"מ. כ"ב. ר"פ. וכמו
שאו יכול להקדיש כך

אורכתא. הרשאה: משום דר' יוחנן. דהואיל ואינו גרשות העבדים
אינו יכול להקנותו לשליח הלכך אם אבד יכול לחזור ולתבוע מיד
הנאמן: דכפריה. אם תבעיה מפקד לנאמן צבית דין וכפר זו:
דמיהו. דחמתין אשיקרא דיהיב ליה לשליח מידי דלית ליה גבי
האיך: דאמר ליה האיך. נאמן
לשליח לאו בעל דברים דידי את:
ואי כסב זה נחמא ולשליח. דון
וזי לנפקך והמומר שלי: מיגו
דמשעתי. נאמן דינא כדדי שליח
אפלגא על כרחיה דלא מני למימר
ליה לאו בעל דברים דידי את משעתי
אכולה: ואי ספס. שליח משל נאמן:
לא מפקין מיניה. אף על גב דלא
כתיב צבית אשיק לנפקך. ל"א ואי תפס
שליח ממון שליחא ועיבדו לעממו
לא מפקין מיניה קך נחמא כמזב
בשעבות האלוים וזה עיקר: רב
אשי פליג עליה דלמימר: קיון דכתיב
קנינים ענא. אלמא שליח שליח
הלכך אי תפס מפקין מיניה. וללישנא
קמא נמי אי תפס משל נאמן מפקין
מיניה דהא שליח בעלמא הוא והוי
תופס לבעל חוב: למיפס פלגא.
ממון שהיה אס רובא לעבד חזי:
ה"ג והלכתא שליח שויה ולא שקיל
מידי: בתנאי על פי שנים. כלומר
שנים מעדין אומן שגנב: גנב ומכר
שנים. אכל טעב קס ליה דכרעה
מיניה: וטעב יום הכפורה. דאין
דזונו אלא כרת: וטעב ומכר ואחר
כן מס אצוי. אכל מת אצוי ואחר
טעב ומכר תנא כסיפא דפטור שהרי
יבש את אצוי וחסרו הוא טעב ומוכר:
בשני אלו. כטרפה וצחולין בעזרה
דקא כפר רבי שמעון שמיטה שאינה
ראויה לא שמה שמיטה אכל לרפואה
וללכדים שמיטה ראויה היא דלא
חזי מני אצוי מיניה: גמ' דרי
ולא חזי דבר. על פי שנים עדים
יקום דברי. והוי עדי טעביה דקמי
חמתין או על פי שנים עדים אחרים
חזי דבר מפקדיה דלא עדי גביה
איכא למימר דידיה קא טעב:
חלפתא

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

הגרות הב"ח

א) גבי למיפס פלגא
(והלכתא שליח שויה).
הא"מ ור"ב ע"ה פ"א ח"א
תנא דלא גרבי ליה:
ב) תוס' ד"ה כסתם וכו'
כסתם משנה דהוראה:
ג) ד"ה אמטלטלין וכו'
טעמא דמשעתי אפי'
עלכ"ס: (ד) בא"ד הי"מ
היבא דכפריה אביל:

גליון הש"ס

גמ' והלכתא שליח שויה.
ע"ה פ"א ח"א ח"א ח"א ח"א
ד"ה דמנרת: תוס' ד"ה
אמטלטלין וכו' בבב' ד'
ונתאבלו הפעתי דא"ר גמ'
פ"ה. ע"ה פ"א ח"א ח"א ח"א
ע"ה מוספתא ד"ה מנרת:

מוסף רש"י

אורכתא הרשאה ולשון
שולטנות הוא כמו (בבב'
קמ"ד) בשנת פלוני אורכין
שלו. אף כן אורכתא
השולטנות שהשליט על בעל
דעו לזכותו (שבועות ל"ג).
אמטלטלין לפי שאינו
על הגדלים מעדין על
מה שכתבו ממנו שיש לו
כד פלוני קך וקך (ט"ו)
הואיל ואין ענין מוחזק
שקרא. שמה אין צדו
משל זה לזו ומתמי סדי
אפקריה (בבב' ט"ו).
דכפריה שכתב שמע
השתמע שקין דהשתא
מיוחס שקרא שחמתו על
פלוני זה שיש לו צד
פלוני קך וקך (שבועות
ל"ג). אבא חלפתא היא
חלפתא. ד"ה ויסי סתם
היינו ר' יוסי בן הלפתא

רבינו חננאל

איכא דאמרי אמר
נהרדעאי לא כתבין
אורכתא אמטלטלי
דכפריה. אמ' ליה רב אשי
לאמימר מאי טעמא אמ'
ליה מר' יוחנן דאמי גזל
ולא נתאשוו הבעלים
שויהם אין יכולים
להקדיש זה לפי שאינו
שלו זה לפי שאינו
ברשותו. ולא אשתבון
פלוגתא עילוה למיבטל
שמעתייהו. ויש מי
שגורס אמטלטלי דכפריה
אפקרנא. וסבר דלא

רבינו חננאל

איכא דאמרי אמר
נהרדעאי לא כתבין
אורכתא אמטלטלי
דכפריה. אמ' ליה רב אשי
לאמימר מאי טעמא אמ'
ליה מר' יוחנן דאמי גזל
ולא נתאשוו הבעלים
שויהם אין יכולים
להקדיש זה לפי שאינו
שלו זה לפי שאינו
ברשותו. ולא אשתבון
פלוגתא עילוה למיבטל
שמעתייהו. ויש מי
שגורס אמטלטלי דכפריה
אפקרנא. וסבר דלא

רבינו חננאל

איכא דאמרי אמר
נהרדעאי לא כתבין
אורכתא אמטלטלי
דכפריה. אמ' ליה רב אשי
לאמימר מאי טעמא אמ'
ליה מר' יוחנן דאמי גזל
ולא נתאשוו הבעלים
שויהם אין יכולים
להקדיש זה לפי שאינו
שלו זה לפי שאינו
ברשותו. ולא אשתבון
פלוגתא עילוה למיבטל
שמעתייהו. ויש מי
שגורס אמטלטלי דכפריה
אפקרנא. וסבר דלא

רבינו חננאל

איכא דאמרי אמר
נהרדעאי לא כתבין
אורכתא אמטלטלי
דכפריה. אמ' ליה רב אשי
לאמימר מאי טעמא אמ'
ליה מר' יוחנן דאמי גזל
ולא נתאשוו הבעלים
שויהם אין יכולים
להקדיש זה לפי שאינו
שלו זה לפי שאינו
ברשותו. ולא אשתבון
פלוגתא עילוה למיבטל
שמעתייהו. ויש מי
שגורס אמטלטלי דכפריה
אפקרנא. וסבר דלא

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

אמטלטלין דכפריה. אמ' ליה רב אשי

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא⁹ בגונב מציב
שומר כתיב:

כסתם יודאה לא אמר. אמר. הימה דכמה מקומות משמע דלמר
אפילו כסתם יודאה דבסוף המולא (שנת דף פא):
פריך והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ומן מיר חופף ומפספס
אכל לא סורק ואע"ג דבפ"ג מיינס (מיר ד' מ' ג' טס) מוקמינן ליה
כר"ש וזכרן החולין (בבב' דף טב):
גבי אסת מבלות דפריך מני האמר
ר' יוחנן הלכה כסתם משנה אע"ג
דלמי כרבי מאיר וכן כסתם מקומות
ו"ל דר"פ ה"א מאן תנא כנושים
ר' דוסא כי היכי דלא תקשה סתם
משנה לרבי יוחנן כלומר דלא תקשה
מאי אולמיה האי סתמא מהאי
סתמא לכוין דאיכא למימר דיודאה
היא"ל לא חשיבא כי היא סתם
משנה² דלמי כרביס³ ור"ה והא סתם
סתמא נמי דאין הגונב אחר הגונב⁴
יודאה היא דהיינו רבי יהודה בר
פלוגמיה דרבי דוסא דלמר כל שילקטו
דוקא ולא כל מה שלקטו ויש לומר⁵
דלנמא רבי יהודה כל שלקטו נמי
שרי ולא נקט כל שילקטו אלא
לכבודא דאע"ג דלא שרי אלא על
די צריה וע"ל דה"ק ה"א דכסתמא
לויכחא ולא אמר כי היכי דלא
תקשה ליה סתם משנה אכל השתא
שהצרכי לעשות מירון אחר לא נאמר
יזמר אלא אפי' (משנה יודאה נמי
אמר: כ' כתבין אורכתא
אמטלטלין. דוקא אמטלטלין דגולה)
אכל אמטלטלין דפקדון⁶ כתיבין דהא
מלי טעמא דשקטו ויש צד לארס
להקדיש פקדון שיש לו צד חזירי
כדמוכר בהמוכר את הספינה (בבב'
דף טב). גבי יהוא גברא דאיימי קרי
ס' לפומבדיתא אמו כ"ע שקלי חדא חזא
אמר הרי הן מוקדין לשנים ומשמע
התם דאי לא קילו דמיהו⁷ ה"ו קדש⁸
ועוד דלעיל אבא חזן הגונב אחר
הגנב משלם כפל משום דאין צעלים
יכולין להקדיש וגונב מציב הנפקד
(בבב' דף טב): ועיקר קרא^{9</}

דאף על גב דעדי ביאה צריכין קדושין. פירוש כל זמן שלל הומוקא נאשת איש^א:

למעוטי שנים אומרים אחד בנבה בו. ולא דמי לשה ראשונה איכא למימר פניה היא: כיון דעדי קדושין לא צריכין לעדי

נאשת איש אלא רבי אפילו רבי עדים שנים

האמה מהני סהדומיהו לענין פירות

שאל כל שנה ראשונה שחייב לשלם

אם לא ימצא וימיר עדים וטעם ראשון

נראה לר"י עיקר דתמן צפרק התקבל

(גיטין דף סג.) האשה שאמרה התקבל

לי גימיר לריכה שמי ימי עדים שנים

שיאמרו צפנינו אמרה ושנים שיאמרו

צפנינו קבל וקטע אלמנה לא חשיבי

כי האי גונא חיי דבר אע"ג דלריכי

אלו לאלו ולפיכך למחן דלמיר שליש

נאמן כשגט צידו ולא צריכי עדי

אמירה לעדי קבלה מ"מ כיון שצריך

שנראה שגט צידו חיי דבר הוא אלא

ע"כ משום שכל כח רואה כל מה

שיכולה לראות צלומה שעה ואח"כ

מתמינן דגיטין כרנבן:

באומר לו עקוין תאינה מתאינתי

בו וא"ת והיכי דמי

אי קדימה גניבה נחליו של לוקח

בשעת עקיפה מאי פריך עלה וכיון

דאי קמבע ליה כו' מריכה נמי לא

הוי מריכה ליה דמחייב בנפשו מכל

מקום קנייה נהי מצרכו ללוקח ואלא

ליתא מצרכו של לוקח כל מיוב שנת

מהכל לאו מריכה היא דהא ק"ל כרז

נחמן דלמיר ט' פירות לא עבדי חליפין

ומיהו לפר"ט ניחא דמפרש דהא

דפירי לא עבדי חליפין היינו צבורת

קנין סודר שמחזיר לו הסודר ולא

יחזיר לו אלא לקנין צעלמא אכל

במכין חליפין זה מחזיר זה שיה

בשעה צבורת דמיני קא ואומר ר"י

דהכל לא דייק אלא אלמון מכר

דאפי קאי בנחל הלוקח כיון דלא

אמר וזיל שלים אין זו מריכה אלא

מתנה וקף על גב צדמתלומי ארבעה

שבעות ומתחייב על המתנה כמו על

המכר כדאמרין לקמן מ"מ גג ומכר

בשנת קמני ואין זו מריכה וכן לן

עקון תאינה מתאינתי כמו עקון

תאינה מתאינתי:

במאן כרבי עקיבא דאמר קלושה

במי שהונחה דמיא. ואם תאמר לרבי עקיבא נמי כיון דמטא לזויר חליפו

ולענין קנין לא קני בחזיר עד דמטי

מחזיר הגזר ומקוי לה כגון שמחלות

מחלות ומחלות כדמוכח בגיטין בהורק

דף עט. ועס) גבי הוא מלמטה כיון שילא

מחילתה אלא ומה דבגטין נקט רבי א

והכל נקט רבי עקיבא וי"ל דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

הלפסה. אם אביו של רבי יוסי: שנים אומרים קידש. פלוני

את האשה בנימן: ושנים אומרים צעל. איש אחר באייר: דאע"ג

דעדי ניהא. הנהלים להמית לריכין לעדות קדושין דאי לא קידשה

איכא למימר פניה היא: כיון דעדי קדושין לא צריכין לעדי

נאשת איש אלא רבי אפילו רבי עדים שנים

האמה מהני סהדומיהו לענין פירות

שאל כל שנה ראשונה שחייב לשלם

אם לא ימצא וימיר עדים וטעם ראשון

נראה לר"י עיקר דתמן צפרק התקבל

לי גימיר לריכה שמי ימי עדים שנים

שיאמרו צפנינו אמרה ושנים שיאמרו

צפנינו קבל וקטע אלמנה לא חשיבי

כי האי גונא חיי דבר אע"ג דלריכי

אלו לאלו ולפיכך למחן דלמיר שליש

נאמן כשגט צידו ולא צריכי עדי

אמירה לעדי קבלה מ"מ כיון שצריך

שנראה שגט צידו חיי דבר הוא אלא

ע"כ משום שכל כח רואה כל מה

שיכולה לראות צלומה שעה ואח"כ

מתמינן דגיטין כרנבן:

באומר לו עקוין תאינה מתאינתי

בו וא"ת והיכי דמי

אי קדימה גניבה נחליו של לוקח

בשעת עקיפה מאי פריך עלה וכיון

דאי קמבע ליה כו' מריכה נמי לא

הוי מריכה ליה דמחייב בנפשו מכל

מקום קנייה נהי מצרכו ללוקח ואלא

ליתא מצרכו של לוקח כל מיוב שנת

מהכל לאו מריכה היא דהא ק"ל כרז

נחמן דלמיר ט' פירות לא עבדי חליפין

ומיהו לפר"ט ניחא דמפרש דהא

דפירי לא עבדי חליפין היינו צבורת

קנין סודר שמחזיר לו הסודר ולא

יחזיר לו אלא לקנין צעלמא אכל

במכין חליפין זה מחזיר זה שיה

בשעה צבורת דמיני קא ואומר ר"י

דהכל לא דייק אלא אלמון מכר

דאפי קאי בנחל הלוקח כיון דלא

אמר וזיל שלים אין זו מריכה אלא

מתנה וקף על גב צדמתלומי ארבעה

שבעות ומתחייב על המתנה כמו על

המכר כדאמרין לקמן מ"מ גג ומכר

בשנת קמני ואין זו מריכה וכן לן

עקון תאינה מתאינתי כמו עקון

תאינה מתאינתי:

במאן כרבי עקיבא דאמר קלושה

במי שהונחה דמיא. ואם תאמר לרבי עקיבא נמי כיון דמטא לזויר חליפו

ולענין קנין לא קני בחזיר עד דמטי

מחזיר הגזר ומקוי לה כגון שמחלות

מחלות ומחלות כדמוכח בגיטין בהורק

דף עט. ועס) גבי הוא מלמטה כיון שילא

מחילתה אלא ומה דבגטין נקט רבי א

והכל נקט רבי עקיבא וי"ל דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

הלפסה. אם אביו של רבי יוסי: שנים אומרים קידש. פלוני

את האשה בנימן: ושנים אומרים צעל. איש אחר באייר: דאע"ג

דעדי ניהא. הנהלים להמית לריכין לעדות קדושין דאי לא קידשה

איכא למימר פניה היא: כיון דעדי קדושין לא צריכין לעדי

נאשת איש אלא רבי אפילו רבי עדים שנים

האמה מהני סהדומיהו לענין פירות

שאל כל שנה ראשונה שחייב לשלם

אם לא ימצא וימיר עדים וטעם ראשון

נראה לר"י עיקר דתמן צפרק התקבל

לי גימיר לריכה שמי ימי עדים שנים

שיאמרו צפנינו אמרה ושנים שיאמרו

צפנינו קבל וקטע אלמנה לא חשיבי

כי האי גונא חיי דבר אע"ג דלריכי

אלו לאלו ולפיכך למחן דלמיר שליש

נאמן כשגט צידו ולא צריכי עדי

אמירה לעדי קבלה מ"מ כיון שצריך

שנראה שגט צידו חיי דבר הוא אלא

ע"כ משום שכל כח רואה כל מה

שיכולה לראות צלומה שעה ואח"כ

מתמינן דגיטין כרנבן:

באומר לו עקוין תאינה מתאינתי

בו וא"ת והיכי דמי

אי קדימה גניבה נחליו של לוקח

בשעת עקיפה מאי פריך עלה וכיון

דאי קמבע ליה כו' מריכה נמי לא

הוי מריכה ליה דמחייב בנפשו מכל

מקום קנייה נהי מצרכו ללוקח ואלא

ליתא מצרכו של לוקח כל מיוב שנת

מהכל לאו מריכה היא דהא ק"ל כרז

נחמן דלמיר ט' פירות לא עבדי חליפין

ומיהו לפר"ט ניחא דמפרש דהא

דפירי לא עבדי חליפין היינו צבורת

קנין סודר שמחזיר לו הסודר ולא

יחזיר לו אלא לקנין צעלמא אכל

במכין חליפין זה מחזיר זה שיה

בשעה צבורת דמיני קא ואומר ר"י

דהכל לא דייק אלא אלמון מכר

דאפי קאי בנחל הלוקח כיון דלא

אמר וזיל שלים אין זו מריכה אלא

מתנה וקף על גב צדמתלומי ארבעה

שבעות ומתחייב על המתנה כמו על

המכר כדאמרין לקמן מ"מ גג ומכר

בשנת קמני ואין זו מריכה וכן לן

עקון תאינה מתאינתי כמו עקון

תאינה מתאינתי:

במאן כרבי עקיבא דאמר קלושה

במי שהונחה דמיא. ואם תאמר לרבי עקיבא נמי כיון דמטא לזויר חליפו

ולענין קנין לא קני בחזיר עד דמטי

מחזיר הגזר ומקוי לה כגון שמחלות

מחלות ומחלות כדמוכח בגיטין בהורק

דף עט. ועס) גבי הוא מלמטה כיון שילא

מחילתה אלא ומה דבגטין נקט רבי א

והכל נקט רבי עקיבא וי"ל דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

כשמחלות ערופות על העליונות וי"ל

דהכל נקט רבי עקיבא ח"ו דהכל נקט רבי עקיבא

למה דלא אמר קלושה כמי שהונחה דמיא אלא כה"י

מקורה ובגטין נקט רבי משום דלוקחא

א) ג'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ב) ג'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ג) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ד) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ה) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ו) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ז) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ח) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
ט) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
י) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
יא) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
יב) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
יג) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
יד) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:
טו) ו'כ"ב טו: סנהדרין ל: פ' טו:

תורה אור השלם

1. לא יקום עד אחר באיש לקבל עון ולקבל תשובה בכל חטא אשר יקראו עליו פי שקשה עדים או על פי שקשה עדים יקום דבר: דברים טו

גילוי הש"ס

גמ' דבר ולא חייב דבר. עין סנהדרין דף ט' ע"א מ"ג ד"ס קרי: רש"י ר"ה ברינא לומר החור לי תאריב עין: סנהדרין דף ט' ע"א ו"ע:

מוסר תוב'

א. דאי היתה בחזקת מקודשת איכא חול לא צריכי עדי ביאה לעידי קדושין. ר"מ. ב. שבתות חזקה עדות התלויה במונים הלויים היא, וכל שעדותם תלויה במונים כל שדרותה מספק לזמן אחד הווינא, ב' שבתות שהיה זה יכול לזאת מה שראה חבירו או ראה אין מצטרפין, שאין זה אלא חצי דבר. חלוצי. ג. הווינא טעמא דמצטרפו לענין חזקה דמיגו דהווינא עדות לענין פירי הווינא עדות לענין חזקה דהא בהא

